

Arrest

nr. 343 561 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2025.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LAASOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 11 december 2025 de grond meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep

door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep lijkt onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen wordt immers geen middel ontwikkeld.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft, daar deze laatste beslissing een gevolg zou zijn of voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Ze bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven ervan zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf in België, met name sinds 2008. Echter, zoals blijkt uit bovenstaande is er hiervan geen sprake. Na het overlijden van haar echtgenoot keerde betrokkene terug naar haar land van herkomst om pas op 06.09.2020 naar België terug te keren. Zo werd haar paspoort, met nr. 82167828, op 02.10.2018 afgeleverd te Sarajevo en bevat het volgende uitreisstempels: 06.08.2020 (Hongarije), 30.03.2019 (Zweden), 20.02.2020 (Servië) en volgende inreisstempels: 06.08.2020 (Hongarije), 19.01.2019 (Zweden), 06.08.2020 (Servië), 07.12.2019 (Servië). Er is dan ook geen sprake van een langdurig ononderbroken verblijf sinds 2008”.

Alsook:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, dat zij een afdoende actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zou hebben; dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn en dat zij bijzondere banden met België zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar vermeende integratie.”.

Verzoekster gaat totaal niet in op deze beoordelingen. Met haar betoog dat zij in België is toegekomen na 2008 en op heden “totaal ontworteld” is t.a.v. haar land van herkomst, toont ze niet aan dat de bovenvermelde door verweerder gedane beoordelingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De eerste bestreden beslissing stelt ook:

“Het argument dat haar echtgenoot in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien ze als Bosnische onderdaan vrijgesteld is van de visumplicht en dus regelmatig naar België kan komen om het graf te bezoeken. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van haar overledene echtgenoot te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”.

Waar verzoekster opmerkt dat het “cynisch én gevoelloos” is om te stellen dat ze het stoffelijk overschot van haar man kan laten repatriëren naar het land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit slechts een mogelijkheid is die verweerder oppert als antwoord op verzoeksters argument in haar aanvraag om verblijfsmachtiging dat haar partner hier in 2014 overleed en begraven ligt. Hij oppert tevens dat verzoekster niet visumplichtig is en derhalve het graf periodiek kan komen bezoeken. De Raad heeft er begrip voor dat

dit gevoelig ligt bij verzoekster, maar het gegeven dat zij dit aanvoelt als “cynisch én gevoelloos” maakt niet dat de door verweerder gedane beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

In de eerste bestreden beslissing kan voorts gelezen worden:

“Betrokkene beroept zich op haar bejaarde leeftijd en haar multiple medische problematiek waardoor haar zelfredzaamheid afgenomen zou zijn en mantelzorg noodzakelijk zou zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: de beslissing van het OCMW dd. 10.07.2024 tot het toekennen van dringende medische hulp en haar medische identificatiepas. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel medisch attest ondertekend door een arts voorlegt ter staving van haar beweringen. Betrokkene bewijst haar verklaringen dus niet met medische attesten waardoor deze bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken”.

Door louter opnieuw te wijzen op haar bejaarde leeftijd, een “multipale medische problematiek” en de noodzaak van mantelzorg van haar zoon, zonder in te gaan op de voormelde beoordeling, kan verzoekster ze niet aan het wankelen brengen.

Verzoekster wijst op haar zoon die in België legaal verblijft, maar hiermee brengt ze niets in tegen de volgende beoordeling van verweerder: “Het feit dat haar zoon legaal in België verblijft en haar financieel ten laste zou nemen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van financiële ondersteuning door haar zoon. Meer nog, betrokkene legt geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar zoon. Ze toont aldus op geen enkele manier aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid”.

Verzoekster werpt op dat ze niets meer bezit in Bosnië-Herzegovina en daar “zo goed als” geen dichte familie meer heeft. Tevens betoogt ze dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de Belgische ambassade in het land van herkomst, betekent dat ze gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing die minstens maanden in beslag zal nemen, waardoor zij haar banden die zij met België heeft opgebouwd, “zwaar dreigen aangetast te zien”. De Raad stelt echter vast dat verzoekster dit alles niet heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 3 oktober 2024, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt.

Verzoeksters overtuiging ten slotte dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat door hier anders over te oordelen de eerste bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin” alsook haar overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet deugt, toont niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling.”

1.2. De verzoekende partij richt op 19 december 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt enkel te volharden in haar verzoekschrift. Verweerder heeft hierbij geen opmerkingen.”

1.4. Door louter te volharden in het verzoekschrift, slaagt de verzoekende partij er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA